

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 4Co/332/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3113219653
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 04. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Alica Beňová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2016:3113219653.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Alice Beňovej a sudkýň JUDr. Oľgy Lichnerovej a JUDr. Ivety Martinákovovej v právnej veci navrhovateľa H., zastúpeného P. proti odporkyni P., zastúpenej Y., o vydanie bezdôvodného obohatenia, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 18. februára 2015, č.k. 13C/289/2013-172 takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej zamietajúcej výrokovej časti o povinnosti odporkyne zaplatiť navrhovateľovi náhradu titulom splatenia spoločného úveru voči S. a.s. v sume 869,24 eur, o povinnosti odporkyne zaplatiť navrhovateľovi titulom splatenia štyroch splátok úveru S. a.s. vo výške 210 eur, o povinnosti odporkyne zaplatiť navrhovateľovi náhradu titulom zaplatenia troch splátok úveru C. s.r.o. vo výške 103,15 eur, o povinnosti odporkyne zaplatiť navrhovateľovi náhradu za odvoz komunálneho odpadu vo výške 158,50 eur a vo výroku o náhrade trov konania **p o t v r d z u j e**. Navrhovateľ je **p o v i n n ý** zaplatiť odporkyni náhradu trov odvolacieho konania - trov právneho zastúpenia vo výške 95,71 eur na účet Y., č.ú. XXXXXXXXXXX/XXXX, do troch dní.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa uložil odporkyni povinnosť zaplatiť navrhovateľovi sumu vo výške 2.102,85 eur, a to do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšnej časti súd návrh navrhovateľa zamietol. O náhrade trov konania rozhodol tak, že odporkyni priznal náhradu trov konania vo výške 30,18 %. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že účastníci uzavreli manželstvo dňa XX.XX.XXXX v S.. Toto manželstvo bolo dňa 21.5.2011 rozsudkom Okresného súdu Trenčín zo dňa 12.4.2011, č.k. 27C/57/2011-17 právoplatne rozvedené. Počas trvania manželstva účastníci na základe kúpnej zmluvy nadobudli spoločnú nehnuteľnosť - 3- izbový byt č. XX na X. poschodí obytného domu súp. č. XXXX, na ulici W. č.XX, v S., zapísaného na LV č. XXXX, nachádzajúceho sa na pare. č. XXXX vo výmere 2269 m², kat. územie S. a k nemu prislúchajúci spoluvlastnícky podiel priestoru na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu a spoluvlastnícky podiel k pozemku v rozsahu 68/4633-in. Uvedenú nehnuteľnosť po zániku manželstva predali za kúpnu cenu vo výške 37.000,- eur. Z utŕženej kúpnej ceny vyplatili dlh voči správcovskej spoločnosti O.-W. a zvyšnú časť si rozdelili rovným dielom. Počas trvania manželstva vznikli účastníkom konania aj viaceré spoločné dlhy titulom úverových zmlúv, a to záväzok voči S., a.s. titulom zmluvy o hypotekárnom úvere č. XXXXXXXXXXX zo dňa 28.08.2001 a záväzok voči spoločnosti C., s.r.o. titulom zmluvy o úvere č. XXXXXX zo dňa 07.12.2010. Z vykonaného dokazovania mal súd tiež preukázané, že výška zostatku hypotekárneho úveru ku dňu 15.09.2011 bola 3.476,96 eur a výška úveru od spoločnosti C., s.r.o. ku dňu 08.09.2011 bola 2.310,17 eur . Navrhovateľ tiež preukázal, že od S., a.s. obdržal súkromnú kreditnú kartu VISA. Súd návrh navrhovateľa nepovažoval za návrh na vyporiadanie zaniknutého bezpodielového spoluvlastníctva manželov, nakoľko v konaní nezistil existenciu spoločných aktív účastníkov konania a nakoľko spoločné pasíva účastníkov konania boli uhradené zo strany navrhovateľa a teda ku dňu rozhodovania súdu už neexistujú, súd jeho žalobu posúdil ako žalobu o vydanie bezdôvodného obohatenia resp. vydanie regresu. Konštatoval, že

navrhovateľ sa svojím návrhom domáhal viacerých nárokov. 1) náhrada časti dlhu, ktorý vznikol voči správcovskej spoločnosti O.-W., s.r.o., vo výške 3.487,74 eur ku dňu 02.07.2013 za užívanie bytu, ktorý bol v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov. Navrhovateľ uznal za svoj podiel iba polovičku z príspevku do fondu opráv, ďalej 1/2 z príspevku na správu zo sumy mesačne 54,- eur a 6,50 eur, čo činí od 21.15.2011 do 31.07.2013, 26 mesiacov x 30,25 eur, čo činí 786,50 eur. Rozdiel v jeho prospech je + 957,37 eur, nakoľko od rozvodu doteraz užívala byt výlučne sama odporkyňa spoločne s 2 synmi a dlhší čas (viac ako 1 rok) neplatila platby spojené s užívaním bytu tejto spoločnosti a práve túto sumu (957,37 eur) si nárokoval od odporkyne. Podľa § 144 Občianskeho zákonníka veci v bezpodielovom spoluvlastníctve užívajú obaja manželia spoločne; spoločne uhrádzajú aj náklady vynaložené na veci alebo spojené s ich užívaním a udržiavaním. Nakoľko súd mal preukázané, že predmetný byt, v súvislosti s užívaním ktorého vznikol ku dňu 02.07.2013 dlh vo výške 3.487,74 eur, bol v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov, a preto obaja manželia boli povinní spoločne a nerozdielne uhrádzať aj náklady spojené s jeho užívaním. Nemožno tiež opomenúť fakt, že tento dlh bol uhradený z prostriedkov, získaných z predaja predmetného bytu, t.j. nebol uhradený z výlučných prostriedkov niektorého z účastníkov konania. Pokiaľ navrhovateľ poukazuje na tú skutočnosť, že od rozvodu po jeho predaj tento byt užívala výlučne odporkyňa, je potrebné poukázať aj na skutočnosť, že navrhovateľ dobrovoľne, hoc možno nútený okolnosťami spočívajúcimi v zhoršení vzťahov s odporkyňou (ako navrhovateľ sám uviedol, aby sa s odporkyňou nepozabíjali), opustil uvedený byt a teda dobrovoľne tento neužíval. Z vykonaného dokazovania súd nemal preukázané, že by mu odporkyňa nejakým spôsobom bránila v jeho užívaní, navrhovateľ sám uviedol, že stále disponoval kľúčmi od spoločného bytu. Za takejto situácie súd nemohol ním uplatnený nárok považovať za dôvodný. Nielenže spoločný dlh bol uhradený zo spoločných prostriedkov (čiže navrhovateľ nemá právo na regres), ale dôvodom pre nepriznanie tohto plnenia je aj skutočnosť, že navrhovateľ nebol nijakým spôsobom vylúčený z užívania tohto bytu, jeho neužívanie bolo jeho slobodným rozhodnutím, za ktorý mu zo žiadneho titulu neprináleží náhrada od odporkyne (neexistuje titul pre vydanie bezdôvodného obohatenia). Súd preto tento jeho nárok zamietol. 2) náhrada titulom splatenia spoločného úveru voči S., a.s., ktorý vznikol na základe zmluvy o hypotekárnom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 28.08.2001, ktorého výška nesplateného zostatku ku dňu 15.09.2011 bola 3.476,96 eur. Navrhovateľ v súvislosti s týmto nárokom uviedol, že výšku nesplateného dlhu 3.476,96 eur, zaplatil z prostriedkov úveru č. XXXXXXXXXXXX poskytnutého X., a.s. vo výške 15.000,- eur po rozvode, a to tak, že nový veriteľ X., a.s. dňa 06.09.2011 z novoposkytnutého úveru vo výške 15.000,- eur zaslala uvedenú čiastku priamo S., a.s. a jemu vyplatila úver len vo výške 10.016,04 eur. Tiež uviedol, že zaplatil po rozvode 4 riadne splátky pôvodného spoločného hypotekárneho úveru po 105,- eur, na ktoré mu odmietla odporkyňa prispieť polovičku. Polovička uvedených platieb a splátok, ktoré zaplatil zo svojich prostriedkov /požičaných na úrokovú sadzbu 5,99% p.a. / činí +1946,98 eur bez úroku, ktoré si nárokoval u odporkyne. Rovnako si nárokoval 1/2 podiel z poplatku S. W. za vyčíslenie zostatku hypoték, úveru zo sumy 110,- eur, čo činí + 55,- eur. Z predloženej zmluvy o hypotekárnom úvere (č.l. 13-24) mal súd preukázané, že v pozícii dlžníkov voči S., a.s. ako veriteľovi vystupovali navrhovateľ, odporkyňa, G. C. a W. C., a preto obranu odporkyne, spočívajúcu vo vyjadrení, že nejde o spoločný dlh, vyhodnotil ako účelovú. Za tohto stavu, keďže navrhovateľ nepreukázal, že by medzi účastníkmi bolo dohodnuté niečo iné, súd považoval podiely všetkých spoludlžníkov za rovnaké, takže výška podielu navrhovateľa tvorila 1/4-inu dlhu, odporkyne 1/4-inu dlhu, a ďalšia polovica dlhu patrila manželom C. v rovnakom podiely. Súd mal tak za to, že nakoľko navrhovateľ ako jeden zo spoludlžníkov plnil dlh sám, má voči ostatným spoludlžníkom právo regresu, a to v pomere, ktorý pripadá na každého zo spoludlžníkov, čo voči odporkyni predstavuje podiel 1/4-iny zostatku neplateného úveru t.j. 1/4-ina z 3.476,96 eur, t.j. 869,24 eur. V tejto časti súd jeho návrh považoval za dôvodný, pričom v ostatnej časti (869,24 eur) ho zamietol. Čo sa týka náhrady polovice za 4 splátky, vykonané po rozvode manželstva z jeho výlučných prostriedkov, táto skutočnosť (že navrhovateľ zaplatil tieto splátky zo svojich prostriedkov) nebola súdu preukázaná. Navrhovateľ nepredložil žiadny dôkaz, z ktorého by vyplývalo, že tieto splátky uhradil naozaj on, v akých termínoch či výške, pričom súd opätovne poukazuje, že voči odporkyni by mal právo iba na 1/4-inu z týchto splátok. Čo sa týka polovice poplatku za vyčíslenia zostatku hypotekárneho úveru, súd nevidí právny dôvod na priznanie preplatenia jeho časti od odporkyne, nakoľko bol to práve navrhovateľ, ktorý chcel využiť svoje právo na predčasné splatenie úveru a v súvislosti s uplatnením jeho práva mu vznikla povinnosť zaplatiť banke vyššie uvedený poplatok; v tomto smere súd vyhodnotil argumenty odporkyne za opodstatnené a návrh navrhovateľa v tejto časti zamietol. 3) náhrada titulom splatenia spoločného úveru voči C., s.r.o., ktorý vznikol na základe zmluvy o úvere č. XXXXXX zo dňa 07.12.2010, ktorého výška nesplateného zostatku ku dňu 08.09.2011 bola 2.310,17 eur. Navrhovateľ v súvislosti s týmto nárokom uviedol, že sumu 2.310,17 eur + 3 splátky úveru po 68,77 eur, ktoré navrhovateľ zaplatil po rozvode výlučne z vlastných prostriedkov /z úveru po rozvode/, a to hotovostným vkladom na účet v

F. W., a.s., čo činí spolu 2.516,48 eur si v jednej polovici vo výške 1.258,24 eur uplatňoval u odporkyne. Z predloženej zmluvy o úvere (č.l. 26-30) mal súd preukázané, že v pozícii dlžníkov voči C., s.r.o. ako veriteľovi vystupovali navrhovateľ a odporkyňa a v pozícii ručiteľa U. P., a preto dlh, vzniknutý z tejto zmluvy považoval za spoločný dlh účastníkov konania. Za tohto stavu, keďže navrhovateľ nepreukázal, že by medzi účastníkmi bolo dohodnuté niečo iné, súd považoval podiely všetkých spoludlžníkov za rovnaké, takže výška podielu navrhovateľa tvorila 1/2-icu dlhu a odporkyne 1/2-icu dlhu. Súd mal tak za to, že nakoľko navrhovateľ ako jeden zo spoludlžníkov plnil dlh sám, má voči odporkyni ako druhému spoludlžníkovi právo regresu, a to v pomere, ktorý pripadá na každého zo spoludlžníkov, čo voči odporkyni predstavuje podiel 1/2-iny zostatku neplateného úveru t.j. 1.155,09 eur. V tejto časti súd jeho návrh považoval za dôvodný. Čo sa týka náhrady polovice za 3 splátky, vykonané po rozvode manželstva z jeho výlučných prostriedkov, táto skutočnosť nebola súdu preukázaná. Navrhovateľ nepredložil žiadny dôkaz, z ktorého by vyplývalo, že tieto splátky uhradil iba on a v akých termínoch či výške. 4) náhrada titulom splatenia zostatku na kreditnej karte, vydanéj S., a.s. V súvislosti s týmto nárokom navrhovateľ tvrdil, že dňa 07.09.2011 po rozvode zaplatil spoločnú kreditnú kartu S. W., a.s. vo výške 1.070,73,- eur, z čoho si nárokuje sumu 536,86 eur. Z predložených výpisov z účtu súd nezistil, že by išlo o spoločný dlh účastníkov konania, nakoľko na výpisoch sa nachádza iba meno navrhovateľa, žiadna zmluva, ktorá by preukazovala, že išlo o spoločný dlh tak, ako tomu bolo v predchádzajúcich prípadoch súdu predložená nebola, pričom samotná vedomosť odporkyne o existencii tejto kreditnej karty, ktorú sama potvrdila, nemôže mať za následok, že uvedený dlh bude súd považovať za spoločný. Navrhovateľ nepreukázal ním tvrdenú skutočnosť, že odporkyňa kreditnú kartu používala, že by z nej čerpala prostriedky. Skutočnosť, že tieto prostriedky z nej mal čerpať syn účastníkov konania, túto skutočnosť nepreukazuje, a preto súd návrh navrhovateľa v tejto časti považoval za nedôvodný a ho zamietol. 5) náhrada za poplatok za odvoz komunálneho odpadu za všetkých členov rodiny vrátane odporkyne na základe exekučného príkazu. V súvislosti s týmto nárokom navrhovateľ tvrdil, že vyplatil poplatok za odvoz komunálneho odpadu za všetkých členov rodiny vrátane odporkyne na základe exekučného príkazu v sume 317,- eur, z ktorého si nárokuje sumu 158,50 eur. Z exekučného spisu Okresného súdu Trenčín sp.zn. 60Er/1717/2011 mal súd preukázané, že na základe návrhu oprávneného Mesta S. zo dňa 01.06.2011 (spísaného po rozvode manželstva) súd poveril súdneho exekútora U. Y. X. vykonaním exekúcie na základe platobných výmerov oprávneného zo dňa 18.03.2009 a 02.02.2010 na vymoženie sumy vo výške 203,52 eur. Z pripojených platobných výmerov súd zistil, že mesto S. vyrubilo navrhovateľovi miestny poplatok za komunálne odpady a drobné stavebné odpady v sume 101,76 eur na obdobie od 01.01.2009 do 31.12.2009 za 4 členov domácnosti bez ich bližšieho označenia a v sume 101,76 eur na obdobie od 01.01.2010 do 31.12.2010 za 4 členov domácnosti bez ich bližšieho označenia. Výška poplatku za odpad tak tvorila sumu 203,52 eur. Čo tvorí zvyšok sumy navrhovateľ neuviedol, súd iba predpokladá, že išlo o trovy exekúcie. Nakoľko navrhovateľ bol v platobných výmeroch Mesta S. uvedený ako jediný platiteľ, pričom proti predmetným výmerom sa neodvolal, súd mal za to, že v exekučnom konaní bola vymáhaná jeho povinnosť (navrhovateľ prevzal plnenie povinností za ostatných poplatníkov), a preto nevidel dôvod na to, aby zaviazal odporkyňu na zaplatenie polovice uvedeného poplatku, najmä za situácie, keď z platobných výmerov nie je zrejmé, za ktoré konkrétne osoby je poplatok za odpad vyrubený, vzhľadom na znenie druhej vety § 77 ods. 7 vyššie uvedeného zákona č. 582/2004 Z.z. 6) náhrada za zaplatenie dlhu voči spoločnosti UPC za telekomunikačné služby do 15.09.2011. V súvislosti s týmto nárokom navrhovateľ tvrdil, že vyplatil dlh voči spoločnosti UPC za telekomunikačné služby do 15.09.2011 vo výške 157,54eur, z čoho si uplatňuje sumu 78,52 eur. Súd prvého stupňa uzavretie zmluvy ohľadom dodávky telekomunikačných služieb, ktorú potvrdila vo svojej výpovedi aj odporkyňa, považoval za bežnú vec, z čoho vyplýva, že právo uzavrieť zmluvu mal aj jeden z manželov, pričom odporkyňa nemá právo platnosť uvedeného úkonu už ani dodatočne napadnúť. Preto mal súd za to, že z takéhoto úkonu je povinná spoločne a nerozdielne spolu s navrhovateľom ako manželom, pričom tento má ako jeden zo solidárnych dlžníkov proti nej právo regresu vo výške polovice uhradeného poplatku (č.l. 11) t.j. vo výške 78,52 eur. 7) náhrada za zaplatenie pôžičky B.Y.. Podľa tvrdení navrhovateľa za trvania manželstva si účastníci požičali od B. C. sumu 67.000,- Sk na úhradu dlhov na nájomnom, a iné spoločné dlhy, pričom dňa 15.09.2013 sumu 2.066,- eur vyplatil výlučne navrhovateľ p. B. C. zo svojho vyššie uvedeného úveru, a preto od odporkyne chcel sumu 1.033,- eur. Súd mal z vykonaného dokazovania preukázané, že B. C. si od X. X., a.s. vzala úver vo výške 67.000,- Sk dňa 11.12.2008, z ktorého si banka zúčtovala v deň jeho poskytnutia poplatok vo výške 2.199,- Sk. Zvyšok peňazí vo výške 64.801,- Sk v hotovosti odovzdala navrhovateľovi, ktorý hoci nepravidelne jej tento úver splácal, pričom v máji 2011 bol tento úver voči X. X., a.s. v celosti splatený splátkou vo výške 2.066,- eur. Navrhovateľ v konaní tvrdil, že išlo o spoločný dlh s odporkyňou, ktorý si od B. C. vzali za trvania manželstva. Uvedenú skutočnosť sa navrhovateľovi nepodarilo dokázať. Aj

keď svedkyňa B. C. tvrdila, že o pôžičku ju požiadali obaja manželia, potvrdila, že peniaze prevzal len navrhovateľ, pričom iba tento jej nosil v hotovosti peniaze na jej splácanie. Navrhovateľ taktiež tvrdil, že peniaze potrebovali, lebo potrebovali splatiť tak nejaké spoločné dlhy, ako si potreboval splatiť dlhy, ktoré vznikli výlučne jemu v súvislosti s podnikaním. Výpovede ostatných vypočutých svedkov tvrdenia navrhovateľa o tom, že išlo o spoločný dlh s odporkyňou nijako nepotvrdili. V súvislosti s poskytnutou pôžičkou súdu taktiež zostalo nejasné, za akých podmienok bola pôžička poskytnutá, keďže svedkyňa uviedla, že pôvodne mali túto pôžičku splatiť za 3-4 mesiace. Kedy sa táto dohoda mala zmeniť, súdu nikto neuviedol. Taktiež v súvislosti s uvedenou pôžičkou, o tom ako sa splácala a v akom rozsahu, neboli predložené žiadne listinné dôkazy; rovnako aj zostatok tohto úveru vo výške 2.066,- eur (62.240,32 Sk) bez uvedenia bližších skutočností nevie súd posúdiť. Rovnako splatenie zostatku dlhu osobe, s ktorou v súčasnosti navrhovateľ žije v spoločnej domácnosti, zostalo iba v rovine tvrdení navrhovateľa a svedkyne, ktorá je jeho družkou. V každom prípade súd konštatoval, že čo sa týka tohto nároku navrhovateľ neunesol dôkazné bremeno o tom, že išlo o spoločný dlh účastníkov konania, ktorý vznikol za trvania manželstva, a preto súd jeho návrh v tejto časti na zaplatenie sumy 1.033,- eur zamietol. Právne rozhodnutie odôvodnil ust. § 143, § 149 ods. 1,2,3,4, § 451 ods. 1,2, § 511 ods. 1,2,3, § 144, § 145 ods. 1,2 Obč. zákonníka, § 77 ods. 2,6,7 zák. č. 582/2004 Z.z. o miestnych daniach a miestnom poplatku za komunálne odpady a drobné stavebné odpady. O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku, podľa ktorého ak mal účastník vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadny z účastníkov nemá na náhradu trov právo. Navrhovateľ sa v návrhu na začatie konania domáhal, aby súd zaviazal odporkyňu na zaplatenie sumy 6.024,47 eur. Z tejto sumy mu bolo rozsudkom napokon priznané len 2.102,85 eur, vo zvyšku bol jeho návrh zamietnutý. Pomer úspechu a neúspechu navrhovateľa v tomto konaní bol teda 34,91% : 65,09%, t.j. úspešnejším účastníkom konania bola odporkyňa, ktorej čistý úspech bol 30,18%. Súd v zmysle vyššie citovaného ustanovenia rozhodol o priznaní náhrady trov konania vyjadrenej percentom 30,18%.

Proti tomuto rozsudku, a to zamietajúcej výrokovej časti o povinnosti odporkyne zaplatiť navrhovateľovi náhradu titulom splatenia spoločného úveru voči S. W. a.s. v sume 869,24 eur, o povinnosti odporkyne zaplatiť navrhovateľovi titulom splatenia štyroch splátok úveru S. W. a.s. vo výške 210 eur, o povinnosti odporkyne zaplatiť navrhovateľovi náhradu titulom zaplatenia troch splátok úveru C. s.r.o. vo výške 103,15 eur, o povinnosti odporkyne zaplatiť navrhovateľovi náhradu za odvoz komunálneho odpadu vo výške 158,50 eur a vo výroku o náhrade trov konania podal v zákonnej lehote odvolanie navrhovateľ. Rozsudok súdu prvého stupňa v tejto napadnutej časti navrhol zmeniť a jeho návrhu vyhovieť. Mal za to, že súd prvého stupňa mu nesprávne priznal len 1-inu zostatku nasplateného úveru voči S. a.s. ako veriteľovi, keď bol toho názoru, že jeho nárok voči odporkyni je v podiele 1-ice, nakoľko sa jednalo o hypotekárny úver na kúpu bytu do jeho výlučného vlastníctva a odporkyne. I keď v predmetnom úverovom vzťahu vystupovali ako spoludlžníci G. C. a W. C., rodičia odporkyne, ich spoludlžníctvo bolo pre S. a.s. ako pre veriteľa skôr ručením a zábezpekou, aby bol úver splatený v prípade, že by ho nesplácali dlžníci. Napokon, uvedený úver splatil sám. Uviedol, že si nárokuje polovicu zo štyroch splátok uhradených po rozvoze manželstva a jeho odchodu zo spoločnej domácnosti z jeho prostriedkov po 105 eur vo výške 210 eur. Ďalej sa domáhal 1-ice zaplatených splátok spoločného úveru voči C., t.j. 103,15 eur. Za nesprávne považoval rozhodnutie súdu prvého stupňa ohľadne náhrady za odvoz komunálneho odpadu za všetkých členov rodiny, vrátane odporkyne, na základe exekučného príkazu v sume 317,50 eur, z ktorého si nárokuje sumu 158,50 eur. Súd prvého stupňa poľa názoru odvolateľa nesprávne posúdil, že štyria členovia domácnosti, ktorí sú uvedení v platobnom výmere Mesta S. za odvoz a likvidáciu komunálneho odpadu nie sú zrejmi a identifikovaní. Poukázal na to, že na adrese S., W. XXXX/XX bývali v rozhodnom období a boli prihlásení na trvalý pobyt navrhovateľ, odporkyňa a ich dve deti. Nakoľko predmetný poplatok odporkyňa nezaplatila, uhradil ho on pod hrozbou exekúcie jeho majetku (aj majetku odporkyne). Dôvodil, že je bežnou praxou Mesta S., že platobný výmer za odvoz a likvidáciu komunálneho odpadu v prípade manželov sa píše iba na jedného z nich a uvedie počet členov domácnosti v rozhodujúcom období na základe počtu prihlásených občanov v konkrétnom bytovom priestore. Rozdelí ich iba na základe žiadosti jedného z manželov, ak zaniklo ich manželstvo rozvodom, alebo ak preukáže dospelý člen domácnosti, že bytový priestor užíva ako plnoletý občan na základe nájomnej alebo inej zmluvy. Uvedené rozdelenie urobil aj on, ale až po rozvoze manželstva, ale to však nie je predmetom jeho nároku voči odporkyni. Až po rozvoze manželstva v roku 2011 si platil uvedený poplatok sám, takisto ako odporkyňa.

Odporkyňa v písomnom vyjadrení k odvolaniu navrhovateľa navrhla rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti ako vecne správny potvrdiť. Mala za to, že v konaní bolo preukázané, že účastníkmi

úverového vzťahu s S. a.s. a účastníkmi úverovej zmluvy boli štyria dlžníci a všetci štyria dlžníci boli zaviazaní splácať záväzok úveru. Tvrdenie navrhovateľa, že na zmluve o úvere boli dvaja dlžníci a dvaja ručiteľia, nemá oporu vo vykonanom dokazovaní. Odporkyňa tak bola povinná uhradiť len 1-inu dlhu, a teda v prípade dobrovoľnej a predčasnej úhrady celého dlhu navrhovateľom sa bezdôvodne obohatila odporkyňa voči navrhovateľovi len o výšku 1-iny dlhu, čo predstavuje 869,24 eur. Čo sa týka uplatneného nároku na zaplatenie štyroch dlžných splátok úveru v S. a.s. po rozvoze manželstva a troch splátok úveru voči spoločnosti C. s.r.o., tieto nemôžu byť predmetom vydania bezdôvodného obohatenia vo vzťahu k nej už len v zmysle vyššie uvedenej argumentácie. Poukázala však aj na to, že v prvostupňovom konaní ani nebolo preukázané kedy, z akých prostriedkov a v akom rozsahu navrhovateľ ním uplatnené platby uhradil, neuniesol tak v tejto časti dôkazné bremeno. Ďalej poukázala na to, že navrhovateľ bol súdom prvého stupňa poučený v zmysle § 120 ods. 4 O.s.p., preto v odvolacom konaní sa na navrhovateľom predložené dôkazy neprihliada. Vo vzťahu nároku na úhradu poplatku za komunálny odpad uviedla, že poplatok, ktorého úhrady sa navrhovateľ voči nej domáha, je vlastne suma zaplatená navrhovateľom v exekučnom konaní, ktoré bolo vedené výhradne voči nemu ako povinnému na základe platobného výmeru miestne príslušného správcu dane - Mesto S., teda jedná sa o výlučný dlh navrhovateľa. Pokiaľ navrhovateľ nesúhlasil s rozhodnutím miestne príslušného správcu dane (s platobným výmerom Mesta S.), mohol voči nemu namietať a preukazovať ako dôvod poplatku (napr. miesto a doba pobytu poplatníka), tak jeho výšku (napr. počet osôb). Uvedené však už nie je možné riešiť v konaní o vydanie bezdôvodného obohatenia a súd je povinný sa riadiť právoplatnými rozhodnutiami správnych orgánov. Za správny považovala aj výrok o náhrade trov konania, i keď podľa jej názoru jej úspech vo veci bol ešte výraznejší ako súdom prvého stupňa priznaných 30,18%.

Krajský súd v Trenčíne ako odvolací súd preskúmal vec v napadnutej zamietajúcej výrokovej časti o povinnosti odporkyne zaplatiť navrhovateľovi náhradu titulom splatenia spoločného úveru voči S. a.s. v sume 869,24 eur, o povinnosti odporkyne zaplatiť navrhovateľovi náhradu titulom splatenia spoločného úveru voči S. a.s. v sume 869,24 eur, o povinnosti odporkyne zaplatiť navrhovateľovi náhradu titulom splatenia štyroch splátok úveru S. W. a.s. vo výške 210 eur, o povinnosti odporkyne zaplatiť navrhovateľovi náhradu titulom zaplatenia troch splátok úveru C. s.r.o. vo výške 103,15 eur, o povinnosti odporkyne zaplatiť navrhovateľovi náhradu za odvoz komunálneho odpadu vo výške 158,50 eur bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 212 ods. 1, § 214 ods. 2 v spojení s § 156 ods. 3 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa nie je dôvodné.

Odvolací súd preskúmal námietky, ktoré boli v odvolaní navrhovateľom vznesené a v plnom rozsahu sa stotožňuje so skutkovými i právnymi závermi súdu prvého stupňa. Navrhovateľ v podanom odvolaní neuviedol žiadne podstatné okolnosti, ktoré by mohli privodiť menu napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa. Za daného stavu si odvolací súd osvojil dôvody napadnutého rozsudku v zmysle §219 ods. 2 O.s.p. a v celom rozsahu na ne poukazuje. K odvolacím námietkam navrhovateľa dodáva nasledovné:

V konaní pred súdom prvého stupňa bolo jednoznačne preukázané, že účastníkmi úverového vzťahu s S. a.s. a účastníkmi úverovej zmluvy boli v pozícii dlžníkov vo vzťahu voči S. a.s. ako veriteľovi - navrhovateľ, odporkyňa, G. C. a W. C.. Táto skutočnosť vyplýva zo zmluvy o hypotekárnom úvere zo dňa 20.08.2001. Išlo teda o spoločný dlh, pričom správne súd prvého stupňa uzavrel, že navrhovateľ nepreukázal (ani z predmetnej úverovej zmluvy to nevyplýva), že by medzi účastníkmi bolo dohodnuté niečo iné, preto platí, že podiely všetkých spoludlžníkov sú rovnaké. Potom, keď navrhovateľ ako jeden zo spoludlžníkov plnil dlh sám, má voči ostatným spoludlžníkom právo regresu, a to v pomere, ktorý pripadá na každého zo spoludlžníkov, čo voči odporkyni predstavuje podiel 1/4-iny zostatku nesplateného úveru, t.j. 1 z 3476,96 eur, t.j. 869,24 eur. Neobstojí námietka odvolateľa, že spoludlžníci G.Y. a W. C. vystupovali v danom úverovom vzťahu ako ručiteľia, keď táto skutočnosť z predmetnej úverovej zmluvy nevyplýva. Nedôvodná bola aj námietka odvolateľa ohľadne nepriznania uplatneného nároku na zaplatenie štyroch dlžných splátok úveru v S. a.s. po rozvoze manželstva a troch splátok úveru voči spoločnosti C. s.r.o., nakoľko navrhovateľ v tejto časti neuniesol dôkazné bremeno, keď nepreukázal kedy, z akých prostriedkov a v akom rozsahu ním uplatnené platby uhradil. Odvolací súd na dôkazy predložené navrhovateľom v tomto smere neprihliadal, vzhľadom k tomu, že navrhovateľ bol súdom prvého stupňa na pojednávaní dňa 04.02.2015 poučený, že všetky dôkazy a skutočnosti musí predložiť alebo označiť najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa dokazovanie končí, pretože na dôkazy a skutočnosti predložené a označené neskôr súd neprihliada. Skutočnosti a dôkazy uplatnené neskôr by mohli byť odvolacím dôvodom len za podmienok uvedených v § 205a O.s.p., čo však nie je daný prípad. Pokiaľ sa týka námietky odvolateľa vo vzťahu k nároku na úhradu poplatku za komunálny odpad,

odvolací súd v plnom rozsahu poukazuje na podrobné odôvodnenie rozsudku súdom prvého stupňa, s ktorým sa stotožňuje a nebude preto opakovať dôvody správnosti napadnutého rozsudku.

Z týchto dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej zamietajúcej výrokovej časti a vo výroku o náhrade trov konania podľa § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správny potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1, § 142 ods. 1 a § 151 ods. 1 O.s.p. tak, že úspešnej odporkyni priznal náhradu trov konania - trov právneho zastúpenia vychádzajúc z hodnoty veci 1340,89 eur za jeden úkon právnej pomoci - vyjadrenie k odvolaniu 71,37 eur + 1x režijný paušál 8,39 eur = 79,76 eur + 20% DPH = 15,95 eur, spolu 95,71 eur (§ 10 ods. 1, § 13a ods. písm. c), § 16 ods. 3, § 18 ods. 3 vyhl. č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v platnom znení).

Toto rozhodnutie prijal senát krajského súdu jednomyseľne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.